

at mene, at autorisere og uautorisere Læger omtrent kunne være lige gode — de vide ikke synderligt Noget af dem, den Gne som de Anden tager det paa Slump —, og som tilmed mene, at i mange Tilfælde ere de uautoriserede bedre end de autoriserede. Jeg tror, at disse Folk tage feil, fordi det overhovedet er urigtigt af enkelte Exempler at ville slutte til almindelige Regler i den Henseende; men de Folk, der nu engang følge den Lantegang, og for hvem det staa som en odios Indskrænkning i den naturlige og uskadelige Frihed, ville paa ingen Maade kunne føle sig tilfredse med de Indskrænkninger, Lovforslaget opstillter; jeg tror, at Erfaringen skal vise det. Jeg skulde derfor tro, at det, der egentlig vil være vundet ved Lovforslaget, ikke saa meget er disse Kontrolbestemmelse som det er dels de to første og dels de to sidste Paragrafer. Jeg maa nemlig her i Modsatning til, hvad der er ytret af den ærede sidste Taler (Ogenhøll), udtale, at jeg anser det for et stort Gode at faae den Bestemmelse, der indeholdes i § 10, da jeg mener, at der er et Gul i vor Lovgivning, som bør udfyldes. Der er i den nu bestaaende Lovgivning en Mangel eller en Hindring for en saadan Bestemmelser Anvendelse paa Læger, og det ligger ganske simpelt deri, at man efter den nu bestaaende Lovgivning ikke straffes for uagtsom Bestadigelse af andre Menneskers Helbred eller Lemmer, undtagen naar denne Bestadigelse er af et vist meget stort Omfang. Man kan straffes, naar man uagtsomt kommer til at lemlæste en Anden, eller naar man paafører ham en saadan alvorlig eller vedvarende Sygdom, som forhindrer ham fra udføre sit daglige Kalbs Syssler, men ellers ikke, og det uagtet den Skade, der foreligger, kan være alvorlig nok og endog saa en Tid lang kan paaføre den Bedkommende Sygdom og ikke liden Smerte. Naar altsaa Skaden kun er en saadan, saa kan man ikke straffes for Uagtsomhed, og der er ingen særlige Lovregler i saa Henseende for Læger, de falde altsaa ind under den almindelige Bestemmelse. Jeg tror, dette maa siges at være usyldestgjørende; der bør være et strengere Ansvar i saa Henseende for Læger end for enhver Anden, og derfor finder jeg, at det er i sin Orden, naar § 10 i saa Henseende udvider den bestaaende Lovgivning, og navnlig udvider den i den Retning, at der kan gjøres Strafansvar gjældende, uagtet den flete Skade ikke er af saa stort Omfang som den, Straffelovens § 204 omtaler. Men dernæst finder jeg ogsaa, at det er rigtigt, at vor Lovgivning faar indført, hvad man næsten alle andre Steder kender, en Straf for det, man pleier at kalde Kunstfeil, naturligvis naar disse have en saadan Grovhed, at man kan karakterisere dem som aabenbar Kunstfeil. Her er et Punkt, hvor min Anskuelse er meget afvigende fra den ærede sidste Talers og fra et Par andre ærede Medlem-

mers. Jeg tror ikke, at man paa dette Punkt maa argumentere fra Lægevidenskabens Ufuldkommenhed. Det kan ikke nytte Noget at sige: Lægevidenskab er endnu ikke fuldkommen, idag anser man Noget for rigtigt, som man igaar ansaa for galt, og omvendt, og derfor maa vi ganske opgive at kunne udtale nogen Dom om, hvorvidt en Behandling kan være forsvarlig eller ikke, det er Noget, man maa lade staa hen, vi maa gaa ud fra, at det Gne kan være ligesaa godt, som det Andet. Den Betragtning er efter min Mening ikke rigtig; enhver Tid maa handle efter sine Anskuelser i den Henseende, og vi maa blive staaende ved, hvad Lægevidenskabens nuomstunder antager, om det end er muligt, at man derved kan komme til at tage feil. Det har man gjort i saa mange andre Retninger. Vi have f. Ex. straffet Folk efter Artikler i Christian den 6tes Lov, som man for 100 Aar siden fortolkede ganske anderledes end nu; det hører til de Ting, der nødvendigvis følge med den menneskelige Ufuldkommenhed, og ikke kunne være anderledes. Derfor siger jeg: man maa have en lægevidenskabelig Autoritet, Mænd, der staa paa Lægevidenskabens nuværende Standpunkt, og til dem maa man i det givne Tilfælde overlade at bedømme, om der foreligger en aldeles uforsvarlig Behandling. Man maa gaa ud fra, at de ville have Villighed nok til der altid at indrømme den Praktiserende Lovlens Fordel, altsaa ikke erklære hans Behandling for aabenbar uforsvarlig, naar det dog kan tænkes, at den kan være rigtig. Men der er utvivlsomt paa den anden Side saa mange Maader at tage Behandlingen paa, saa mange Maader at optræde paa lige overfor den Syge, om hvilke det gjælder, at de ubetinget ere uforsvarlige; det maa en lægevidenskabelig Autoritet kunne udtale, og naar noget Saadant foreligger, finder jeg, at der bør anvendes Straf. Jeg har med Forsæt afholdt mig fra at bruge Udtrykket „aabenbar Uvidenhed“, fordi det ikke er min Hensigt at strides med Noget om Redaktionen — den vil man nok kunne blive enig om, naar man kommer til det Specie-lere —; men jeg mener kun, at man ikke ifølge et almindeligt Raisonnement om Lægevidenskabens Ufuldkommenhed ligesom alle andre menneskelige Ting's Ufuldkommenhed skal opgive den Tanke, at man kan have Lov til at erklære en vis Behandling for uforsvarlig og straffe den Paagjældende derfor. Jeg skal i den Henseende blot nævne et enkelt Exempel, der har været for ved Domstolene, og hvor der, saavidt jeg kan forstaa, ikke synes at kunne være nogen Betænkelse ved at erklære Behandlingen for uforsvarlig; jeg sigter til det Tilfælde, at en Person giver sig til at kurere en Anden uden at have undersøgt ham eller set paa de Legemsdele, hvori Sygdommen har sit Sæde. Noget Saadant forekommer, men det er vistnok en Fremgangs-